

СТАНКО ДИМИЋ (1963–2012)

Дозволите ми да се у име Музеја Војводине, а посебно Одсека за новију историју, опростим од Станка Димића као колеге и пријатеља, као радника и руководиоца, као човека са својим личним, животним изазовима. Тих изазова није било мало. Неко са грубљом структуром душе би на све те изазове одмахнуо руком, али Станко то није могао. Изабрао је најгоре решење – да дигне руку на себе. Био је сувише сензибилан, сувише осетљив на тешкоће, сувише меке душе у судару са окружном стварношћу. Проблеме Одсека за новију историју – скидање сталне поставке, текућу неизвесност око опстанка Одсека за новију историју и питање губљења радних места колега и колегиница, којима је он био и друг и шеф, доживљавао је као лични проблем, који овде и тамо где се одлучује није у дозвољеној мери запажен. На то се надовезала тешка и изненадна болест супруге Сање, с којом се носио тако што је и сам почео боловати, венути, копнети – губећи вољу за животом. И нашу друштвену ситуацију је доживљавао трагично, понекад меланхолично, вајкајући се што не може да је преокрене. Терете које је сам себи товарио, вољом сопствене, показало се, осетљиве душе, и сопственом, иначе бритком и брзом, памећу, очигледно није издржало ни његово снажно и стасито тело. На свој конто је записивао туђе грехе и тај конто је тајио од других, па и од најближих.

Све нас је шокирала вест о Станковој трагичној и апсурдној смрти. Све нас је обузело питање: „Зашто, како, чему?“ То се посебно односи на његову ужу и ширу породицу и на његову радну средину. Немам одговоре на ова питања. Знам само да су га сви звали *Добри*.

Станко Димић рођен је 27. августа 1963. године у Сремским Карловцима. Његови родитељи, отац Никола, радник на железници, и мајка Мара, домаћица, подизали су Станка и Жарка, његовог годину и по старијег брата – уз родитељску љубав и одрицање. Основну школу је завршио у Сремским Карловцима, а 9. и 10. разред је похађао у Карловачкој

гимназији. Матурирао је у Грађевинској школи у Новом Саду. На Филозофском факултету Новосадског универзитета – на Одсеку за историју дипломирао је 10. фебруара 1999.

Станко Димић био је омладински и студентски активиста. Ништа му није било тешко. Његов друштвени ангажман, посебно у Сремским Карловцима, био је свестран, цењен и плодотворан. Био је међу оснивачима Малог историјског друштва – Нови Сад и његов секретар, као и члан уредништва часописа за науку, културу и уметност *Сунчаник* у Бачкој Паланци.

Као активиста Социјалистичке партије Србије, Станко Димић је показао организационе способности, које су га довеле на чело општинског одбора у Сремским Карловцима и у чланство Покрајинског одбора СПС у Војводини, делегата на конгресу странке. Он то није постигао идеолошком правоверношћу или партијском ригидношћу, већ ангажманом у локалној, сремскокарловачкој средини. Љубав и рад за Сремске Карловце су му, без обзира на позицију и рејтинг партије којој је припадао, донели пет узастопних мандата одборника у Скупштини општине Сремски Карловци. У радна тела те скупштине је биран и кад је био и кад није био у

већинској коалицији. Станка су ценили сви у Сремским Карловцима.

У време бомбардовања наше отаџбине 1999. био је активиран као резервни полицајац и учествовао је у одбрани земље.

Станко Димић био је члан Управног одбора Туристичке организације Војводине, члан више културних и научних друштава. Био је виђен и драг гост на јавним трибинама и манифестацијама. Већ са 21 годином је почео да ради у Лутрији Војводине – од 1984. до 1997, а у СПС-у је био запослен три наредне године.

Као кустос за новију историју, Станко је био специјалиста за одликовања, медаље, значке, плакете, повеље и дипломе, те је од 2000. године руководио овом збирком у Музеју Војводине. Руководилац Одсека за новију историју постао је пре седам година (2006); био је поштован и вољен од свих колегиница и колега. Изградио је другарске и пријатељске односе у Одсеку. Није био везан за ову функцију; нудио је другима да руководе, али смо сви били за то да он буде на челном положају. Веома успешно је вршио стручне послове, што се види из његових стручних и научних радова, објављиваних у *Раду Музеја Војводине*, *Сунчанику*, *Крвовима*, који нису тематски једнообразни, нити везани за неки краћи историјски период. Реализовао је и самосталне тематске изложбе, праћене каталозима,

који ће сведочити о његовој стручности. Такође је реализовао и изложбе у Културном центру у Сремским Карловцима.

Рад Станка Димића – стручни, научни и политички, био је високо вреднован за његова живота. Он је добитник *Крстића* Организације витезова Русије, *Грамаиће* патријарха московског и све Русије, почившег Алексеја Другог и *Злајине значке* Културно-просветне заједнице Србије. Он то није истицао у свакодневној комуникацији, али ми то знамо.

Станко Димић био је цењен колега, пажљив колега, човек на кога нико није имао примедбе. Био је уважен, а и он је уважавао друге. У последња три месеца, како се разболела његова супруга, био је утучен, повукао се у себе. Ревносно је извршавао радне обавезе, али више није било његовог некадашњег, свакодневног жара.

Живео је у сретном браку, у којем је добио сина Николу, сада ученика првог разреда Карловачке гимназије, и ћерку Лидију, сада ученицу осмог разреда основне школе у Карловцима. Отишао је из њихових и наших живота напрасно, својеволјно и трагично, а нама остаје да тугујемо за њим и да га се сећамо по ономе шта нам је значило. Нека му је лака црна земља и нека га добри Бог прими у рајско насеље.

Др Драго Њејован